

האשה נקנית פרק ראשון קידושיין

מסורת הש"ס

(א) מִסֵּדְרֵיךָ סוֹ: עֲרִיךְ אֶ:
 וְיִבְחַנְתָּ טוֹפֵף שְׁפִיטָה עֲרִי:
 לִמָּה "חֲלָחֵל" מִן: וְרַשִּׁי:
 וְטוֹם: וְיִבֵּיחַ מִבְּמִדְּרֵיךָ: וְעִרְכֵךְ:
 וּלְפִנֵּי מִבְּמִדְּרֵיךָ: (ג) אֶ:
 יִשְׁאִי: (ד) מִכּוּבֹת מִן:
 סֵפֶ: לְעֵלֵי ג: (ה) מִסִּפְחָתָ:
 דְּקוּטֹם שֶׁפֶ: (ו) גִּדֵּם: (ז) מִדֶּה:
 (ח) מִסֵּדְרֵיךָ סוֹ: סֵפֶ: מִדֶּה:
 מִדֶּה: יִבְחַנְתָּ מִן: (י) יִשְׁלֵי לִמָּה:
 (יא) עֲרִיךְ: יֵשׁ לְמִחוּץ:
 (יב) (יג) (יד) (טו) "לִמָּה" יֵשׁ:
 לְמִחוּץ: (יז) (יח) (יט) וְיִבְחַנְתָּ:
 (כ) יִשְׁלֵי לִמָּה: (כא) יִבְחַנְתָּ מִן:
 (כב) וְיִבְחַנְתָּ מִן: (כג) וְיִבְחַנְתָּ מִן:
 דְּקוּטֹם עֲלֵיךְ יֵשׁ מִשּׁוֹ:
 עֲשִׂיחָה:

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

תום' ר"י הזקן

מודה לענין קנס. אע"ג דלענין קנס
 קנס בשאינה ארוסה מודה דבולוה מ
 דהא כמיז (דברים כב) ולנערה לא
 בני עושין למעוטי גדול הבא על הק
 אותה בעולה שלא דרכה כו' מנלן:
תחילת ביאה קנס. באירוסין: א
 נמי לכהן גדול אם מותר לאיש
 בביאה אי אמרת תחילת ביאה קונה
 מותר ואם סוף ביאה קונה נמצאת
 בעולה משעת הערפה שלא לשם
 קדושין ואסירה ליה דכתיב (ויקרא כב)
 בתולה מעמימי יקח: ביאה אירוסין
 עושה כו'. המקדש בביאה מי היא
 הך ביאה כנשואין או לא אינה אלא
 כשאר אירוסין: ואינו יורשה כו'.
 דק"ל (יבמות דף עז עט:) אשמו ארוסה
 לא אונן ולא מיטמא לה מתה אינו
 יורשה ואינו מופר נדריה בלא אציה.
ומקבל אם גיט. אם גירשה בעלה
 מן האירוסין בעודה נערה: פירוש.
 מנכסין הגופלים לה מצית אבי
 אמה: קסמי קידושי ביאה והדר
 תני נשאת אלמא ביאה לאו נישואין
 עבדי: כי קמי נשאת אשאר.
אכסך וסטר דאין עושין נשואין
אבל ביאה לעולם אימא לך דנשואין
עושה: מסקדשם בביאה. מדעת
 האב אבל פחות מכלן כותול אכזב
 בעין' ואינה ביאה: קנאה ואם רוצה
 להוציאה מנשואיה בגט: ותייבין עליה
 משום אשם איש. אם קיבל זה
 אציה קדושין: ומתמאה אשם בעולה.
 כשהיא נדה שזעמ ימיס דכתיב
 (ויקרא טו) ותהי נדתה עליו:

יום **בת** **שלוש** **שנים** **יום**
יבם **קנאה** **יחייבין** **עליה**

עַד שִׁיחֵיו שְׁנֵיהֶם שׁוּקִין
הָבָא עַל הַקְטָנָה וְלֹא
דָּן מִדָּה: (דף קמ"ג)
וּמֵימֵינוּ לֵב בְּסִמּוּךְ
בָּא עֲלֶיהָ אֶחָד מִכָּל הָעֵרְוִית

אמר רבי זירא מודה רבי לענין קנס דכולהו משלמי מאי שנא מקטלא שאני התם דאמר קרא יומת האיש אשר שכב עמה לבדו ורבנן האי לבדו מאי עבדי ליה מיבעי ליה⁶ לכדתני⁷ וזמתו גם שניהם עד שיהיו⁸ שוין כאחד דברי ר' אבא⁹ ור' יונתן אומר וזמת האיש אשר שכב עמה לבדו ורבי יוחנן האי סברא מנא ליה אם כן נכתוב קרא בעולת איש מאי בעולת בעל ש"מ תרתי: איבעיא להו תחילת ביאה קונה או סוף ביאה קונה נפקא מינה כגון שהערה בה ופשטה ידה וקבלה קדושין מאחר¹⁰ אי נמי לכהן גדול דקא קני בתולה בביאה מאי אמר אמימר משמיה דרבא ככל הבעל דעתו על גמר ביאה: איבעיא להו ביאה נשואין עושה או אירוסין עושה נפקא מינה ליורשה ולמטמא לה ולהפר נדריה אי אמרת נשואין עושה יורשה ומטמא לה ומיפר נדריה ואי אמרת אירוסין עושה אינו יורשה ואינו מטמא לה ואינו מיפר נדריה מאי אמר אביי ת"ש¹¹ והאב זכאי בביתו בקדושה בכסף בשטר ובביאה¹² וחכאי במציאתה ובמעשה ידיה ובהפרת נדריה ומוקבל את גיטה ואינו אוכל פירות בחייה נישאת יתר עליו הבעל¹³ שאוכל פירות בחייה קתני ביאה וקתני נישאת כי קתני נישאת אשארא אמר רבא¹⁴ תא שמע חד מתקדשת בביאה ואם בא עליה שום אשת איש¹⁵ ומטמאה את בעלה לטמא

ס' אמוראי' דנפקי מלתא דר"מ דחייב בחנק מהאי קרא
(ט) לר"מ מאי עביד ליה ומאי בעי לוקמא נשואה דכפי'
כרימ: **כל** הבועה דעתו ע"ה גמר ביאה. מינה דנפ'
ה קיחא (י) דעריות והעראה היינו תחילת ביאה והכא מכ'
י' אס' העראה ופירש מיד דמוכח שלא היה בלעדו לקנות
ממנו ביאה^א והלשון מוכיח דקאמר כל הבעול ולא קאמר ר'
העראה^ב אבל בסתם דעמו על גמר ביאה ור"מ מירך ד'
אמר והי"ק תחילת העראה קונה או בסוף העראה^ג קונה
ן מירך דההיא דיבמות איירי אחר קדושין דעי' אותה
קדושין כמיז ולא מיירי בחופה כללה^ד ו**מקביל** את גי'
ר יתכן דמשנשאת אין האב יכול לקבל לה גט ואפילו היא
האשה שהיתה אוכלת בתרומה ואמרו לה מת בעליך או גי'
אזי פטור וקאמר עלה בגמרא נוחא מת בעליך גירשך מ'
והיה מקבל גיטה ור"א אומר אפילו מינה כמשנה אחר'
ונתא' סוף דף הביאה דה' ימים והשאה מדדתיך לאוקמ'
קטנה ואזייה מקבל את גיטה משמע דמשנשאת אף כ'

וְהָאֵם קִיבֵּל זֶה אֲבִיהַּ קְדוּשֵׁין וְיֵשׁ לְתוֹמָה אֲמָאִי אֲלִיטְרֵךְ
 לְהַעֲרִיז שְׁתִּיכּוּרָה מוֹמָחִים עַל יְדֵהּ וְאִשָּׁת אִישׁ כְּבָלָה
 וְיִצְחָק (סג טו) בְּשִׁמְעָתָּה דַּתְקָלָה וְקוֹלֶה וְנִרְאֶה לְרִ"י דְּקִאָּ
 וְאֲלוֹרִייתָּה דְּקִדָּ"ר דְּלֹא קִינֵי אֲלֵהּ מִדְּרַבָּנָן כְּדֹאמֵר (יבמות
 ו) וְגִנְיָאֵל אֵת אֲשֶׁת אִישׁ פֶּרֶט לְנֶשֶׁת אִישׁ הֵ"נּ וְנֶשֶׁת אִישׁ כְּבָנִית
 וְכֵן דְּהוֹלִיבֵין בְּדִינֵי נִפְשוֹת אַחֵר הַיּוֹב דְּלֵי אֵל אֲזִילֵין אַחֵר הֵ"נּ
 וְיֵשׁ יִצְחָק קִאָּי הוּא לִיָּה לְמִימַר אֲדַעְתָּא דְּהִכִּי לֹא יִיבֹם וְכִ"ת
 וְנִי"מ אֲפִילוּ אֲדַעְתָּא דְּהִכִּי קִדִּישׁ מִ"מ מְנִי לְמִסְפָּר אֲמָאִי ר
 לֵד פֶּרֶט לְאִילּוּנִית" לְכֹן נִרְאֶה לְפָרֵשׁ דְּחִיבִין עֲלֵיהּ מִשּׁוּ
 אִי נִמִּי אֲשֶׁם בָּא עֲלֵיהּ יִבֹם דְּמִסְפָּא לְחֹם בָּא עֲלֵיהּ אִי מִכִּ
 מִהָּא דְּמַחְיִיבִין מִשּׁוּם אִשָּׁת אִישׁ וְהִ"ר ר' דוד וְחִיבֵין אֲלִיטְרֵ
 לְדָף הַבְּהֵמָה אִם הָיָא בָּא עַל הָאֵשֶׁת נִגְרָה עַל דֵּי הֵ"נּ
 דִּלָּ"א אֲבָל הַבְּהֵמָה לֹא אֲבָל הַתַּמָּא דְּתוֹמָה בְּרִשָּׁא (ו) וְהוּ
 אֲפָאוֹת עֲרִיזוֹת דְּלֹא דְמִיין לֹא"ל כְּמוֹ הַבְּהֵמָה אֲמִרְיָן נִגְרָ

מר ביאה. והא דגרסינן ביבמות פרק אשה מקניא בהעראה דהיינו תחלת בסתמא. ורבינו נסים תירץ דהא והא קדושי אחיו, הכא נמי מייירי שקדשה פ' ביבמות. והר"ם כתב שני התרוצים פ' ביבמות ויורה שיהיה מקניא ויחזיקה.

יש יקשיא לך הא דחניא בסוטה פרק א
 רב קנה לכל, כשמואל דאמר לא קנה
 ודו עליה לשם זנות לא, ודו
 קנתי ביאה. שאם מסרה אבי
 דנשואין עושה. מתקדשת בכיאה.

עַד שִׁיחֵיהֶם שְׁנֵיהֶם שׁוּיִין. פ' הַקּוֹטְרֵס כִּי עוֹשֵׂיין לַמַּעַט גָּדוֹל הֵבֵא עַל הַקְטָנָה וְלֹא נִהְיָא דֵּהָא תַנּוּן כִּי יוֹאֵל דּוֹפֵן (וְהָא דִּקְדָּה מִתְּ:) וּמִיֵּיתִי לֵה בִסְמוּךְ בַּת פ' שְׁנֵים יוֹם אֶחָד כו' וְקָא אִמְרַא כִּי בִּצָּא עֲלֵיהָ אֶחָד מִכָּל הָעִרְוִיּוֹת הָאֲמֻרֹת בְּתוֹרָה מוֹחֲמִין עַל דֵּהָ שִׁמְשַׁע דְּגִדּוֹל הֵבֵא עַל הַקְטָנָה חִיב וְאֵע"ג

דקטנה לאו דת עושין היא ויש מפרשים
דהיה דהס דאמיא כרבי יונתן
דפליג אדרבי ^אאושעיא ודוחק הוא
ור"ת פ' עד שיהיו שניהם במיתה
אחת ואלו דבני עושין תליא מילתא
ואפילו גרול הבא על הקטנה חייב
אס הם שוים בקטלא וקאי אמילתיה
דר"מ דאמר בפ' ד' מיתות (סנהדרין
דף סו:) גבי נערה המאורסה דר"מ
סבר נערה ולא קטנה וסממיה אומרים
נערה אפילו קטנה במשמע ובעא
מיניה רבי יעקב בר אבא מרב בר
על קטנה המאורסה לרבי מאיר מהו
לגמרי ממעטין לה לה מסקילה
ממעט לה אכל מתנק לא וקאמר התם
מסתברא דלגמרי ממעט לה דאי ק"ד
מסקילה ממעט לה אכל חנק חייב
והא צעין שניהם שוין כלומר בזה
מיתה שאם היתה גדולה בסקילה
ולפירוש זה נישא דעיי התם רבי
יעקב בר אבא דא אכל חנק חייב
המאורסה לרבי מאיר מהו דוהא

בָּרוּסָה מִיִּצְעִיל לִיה מִשּׁוּם דְּלִינָן
שׁוּיִן בְּמִיתָה אֲזֵל בְּנִשּׁוּאָה לִיכָא
לְמִיִּצְעִי שְׁהֵרִי מִיתָתוֹ בְּחִנּוּק וְאִם
הִיתָה גְדוּלָּה הִיתָה נָמִי בְּחִנּוּק וְשִׁינָּה
שׁוּיִן לְמִיתָה אֲזֵל לַפֿ"ה קֶשֶׁה אֲמַנִי
מִיִּצְעִי לִיה בָּרוּסָה טַפֿי מִבְּנִשּׁוּאָה
וּמִיִּהוּ י"ל כִּיּוֹן דְּמָתוּ גַם שְׁנִיָּה כְּכִיד
בְּנִשּׁוּאָה פִּשְׁטוֹל אֲזֵל דְּפִטּוֹר אֲזֵל
בְּקֻטְנָה אֲרוּסָה מִיִּצְעִיל לִיה דַּסֿ"ר
דְּחִיד וְקֹאמֶר עַד שְׁהֵי שְׁנִיָּה שׁוּיִן
כְּלוּמֶר דְּלִפְּלִינּוּ אֲרוּסָה נָמִי הוּא פִּטּוֹר

וְלִדְבִי צִחְנָק מֵהָאֵל קָרָא דְכְּתִיב וּמַתְּ הָאֵלִים אֲשֶׁר שָׂבַע עִמָּה לְדָוִד
בְּעֵינֵי לִוְקָמָה בְּנִשְׁוֹאֵה כְּדָפִי וְיִזְלֵל דְּנִיחָא לִיהִי י' לִתְנֵה לְחֻקֵּי לְאֻקְמִי
רַגְמֵר בְּרִיחָהּ מִימֵה דְכָפִי הֵבֵל עַל יִצְמָתוֹ (יִצְמָת דָּף ע"ה) יִלְפִינָן
הֵינִי תַחֲמִילת בִּיחָה וְהֵבֵל מִסִּיק דְסוּף בִּיחָה קוֹנֵה וְאוֹמֵר רַשְׁבָּ"א דְכִי
חֵל שֶׁלֹּא הִיָּה צְדָמְתוֹ לִקְנוֹת בְּגִמְרָה בִּיחָה אֲבָל הֵבֵל מִיִּירֵי שְׁגִמְרָה בִּיחָתוֹ
מֵרַח בְּלִי בִּיחָה וְלֹא אֲמַר כֹּל הַמַּעֲרָה^ב וְהִרְבֵּי^א מִיִּחָךְ הֵא דְנִקְנִית
גִּמְרָה בִּיחָה וְיִזְלֵל מִיִּחָךְ לְחֻקֵּי שְׁמִרְתָּהּ הִעֲרָה^ב בְּגִמְרָה בִּיחָה אֵלֶּה
הֵא אִזּוּ בְּסוּף הִעֲרָה^א קוֹנֵה וְלִמָּ"ד^ד (ס"ה) הִעֲרָה וְזוֹ הַכְּנָסָה עֲטָרָה
אַחֵר קְדוּשִׁין דְּעִי אִתָּהּ הִעֲרָה הִי בְּנִשְׁוֹאֵה כְּמוֹ חוֹפֵה לְאַחֵר
הַלְלָהּ: **וּמִקְבָּלָא אֵת גִּיטָהּ** יֵשׁ לְהַסְתַּמֵּךְ אִם יִכּוֹל הֵאָךְ לִקְבֹּל גִּט
לִקְבֹּל לֵה גִט וְאִפִּילוּ הִיא קִטְנָה וּמִצִּידָא רָחִיב מֵהָא דְמִקְנִי בִירוּשְׁלַיִם
וְאִמְרוּ לֵה מַת צִעֲלִיךְ אִזּוּ גִירְשָׁךְ וְכֵן הָעֵצָה שְׁהִיָּה אוֹכֵל בְּתִרְמוֹהָ וְכו'
יִיחָא מַת צִעֲלִיךְ גִּירְשָׁךְ מִי לֹא יֵדְעָה רִבְזֵן אֲמִרְנִי בְּמַשְׁנֵה רִשְׁשֻׁנָּה
וְאִפִּילוּ מַתָּה בְּמַשְׁנֵה אֲחִירוֹנָה^א סַפְתָּ שְׁאֲמִרָה לִי הַמַּקְבֵּל לִי גִיטִי
ס' וְהִשְׁתָּ מִדְּרַחֲמֵי לְאֻקְמִי בְּמַשְׁנֵה אֲחִירוֹנָה וּבְגוֹן שְׁאֲמִרָה הַמַּקְבֵּל
מִשְׁמַע דְּמַשְׁנֵשְׁתָּ אִף כִּי הִיא קִטְנָה אִין אֲבִיָּה מִקְבֵּל גִּיטָה:

וַיֵּשׁ לַתְּמוּהָ אֲמָאִי אֵלֶיטְרִיךְ וַחֲיִיצִין עֲלֵיהֶּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ וְהָא קִמְיַ
עַל יְדֵה וְאֲשֶׁת אִישׁ בְּכָלל כְּדֻמוּכָה פֶּרֶק בֵּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה (סֵפֶה־דֶרְזִין)
לֵהּ וּקְלוּן וְנִרְהָא לִר״י דְקִאִי אֲחָס בָּהּ עֲלֵיהֶּ יֵבֵם קִנְיָהּ וְקֹא מִשְׁמַע
אֲזֵלָא מִדְּרַבֵּן כְּדֹאמַר (יִצְחָק דִּף סֵפֶה). עֲשׂוּ בִיטָא בֵּן ט׳ כְּמֹאמַר בְּגִדּוּל
קִטְּן הָא יִנְשֵׁי אִישׁ בְּכָטֻנָּה כְּמֹאמַר בְּגִדּוּל קִמְל״ו וּמִיְהוּ קֶשֶׁה דְּבִפְרָק
לְהַרְדֵּיבּוּ דִּלִּי לֹא אִלוּנִי אֲחֵר הָרֹב יִמּוּשׁ דִּילְמָא אֵילּוּנִי אִישׁ וְלֹאעֲתָא
דְּעִתָּא דִּהִי לֹא יֵיבֵם וְכ״ דֹאקְדוּשִׁין דִּלְחִיו שְׂמַת קִאִי וְלֹהִי קֹאמַר
וּ מ״מ מִנִּי לְמִפְיָךְ אֲמָאִי חֲיִיבִים מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ וְהָא אֵילּוּנִי לֹא
לְפָרֵשׁ חֲיִיצִין עֲלֵיהֶּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ בֵּין אֲחָס בָּהּ עֲלֵיהֶּ יֵבֵם בֵּין
יִפְיֹא דֹאס בָּהּ עֲלֵיהֶּ אִי מְכַל הַעֲרִיּוֹת כ״י לֹא הוּא שְׁמַעִינִי דְמַהֲיֹא
וְהִרְכֵּי דֹאד הַעֲרִיּוֹת עַל יְדֵה אֲבִיטְרִיךְ וַחֲיִיצִין עֲלֵיהֶּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ
עַל אֲשֶׁתָּה נִרְהָא לֹא יִדְהֵב הַבְּהֵמָה דִּלִּי לֹא אֲזֵלָא הֵיא דְמוֹמִטָּה
הַשְׂמָלָה דְּהֵנָּה בִּירְשָׁא (ו) וַחֲיִיצִין עֲלֵיהֶּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ אִיִּי קִיפֹא
אִל כְּמוֹ הַבְּהֵמָה אֲמִרְיָן נִרְהָבֵּי. [וַע״ע חוֹס׳ יִצְחָק ט׳ וְחוֹס׳ סֵפֶה־דֶרְזִין ט״ז:]

לגמור העראתו לקנן אלא דמבעי ליה אי מתחיל הקנן מתחלת העראה ויכול כ"ג לקדש בביתא
הקנני ואין כה"ג מקדש בביתא שכבר השיך הבתולים קודם גמר העראתו שאז מתחיל הקנן.
אקח ובעלה משמם ביאה דבחר קידושין כדאיתא בשמעתין (על פ"ל ט:). ר"ש¹. ו. [דנהג] בית
אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה. כמוז' מ. ו. א. הייבנים עליה משום א"א קאי אמתקדש
לאשמעין וכו'. מוס' טוין.

ז (כד, ב) חתח אישה פרט ושומרת יבם, למה לי תיפוק לי שקדמה שחיבת בוועל לב
 ולברים האמורים בפרשה. ואי אמרת בריאה דאחז קדושין קנה לכל, כדשני ליה שבא עליה
 ממירי שבא עליה לשם זנות. ביאה. אי אקדשה בביאה קנאז קנין גמור ליוורשה וליטמא לא ו
 בריאה לשם קדושה אינו אוכל פירות נכסי מלוג שלה ולא חזר נכסי הבעל עד שנשא, אלמא
 נמשחתי איהו כפרס ויצא שרפון ונדד מד. בן. כמטמא את ביולה. אי חזר
 וביאה עליה.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

פה ז' מ"ז פ"ד מלכות חזק
הלכה ז' סנה עש"ן ח
טו"ע ח"י ס"ג סנה עש"ן ח
פ"ו ז' מ"ז פ"ג מלכות
אשות הלכה א' ג וטשי"ב
הלכה ז' סנה עש"ן מח טשי"ב
א"ש"ע סימן קט סעיף א' ג
פ"ו ז' מ"ז פ"ג מלכות
אשות הלכה י"א טשי"ב
א"ש"ע סימן לו סעיף א'
פ"ה ז' מ"ז פ"א מלכות יום
הלכה ח טו"ע ש"ס סימן
קסו סעיף ד'
פ"ב ב' מ"ז פ"ג מ"ל אסורי
ביאה הלכ' ב'
צ' ל' מ"ז פ"א מלכות טעמא
משכח וטעם הלכה א'

תורה אור השלם

1. ואם בשדה ימצא האיש
את הנער מאחוריו והחזיק
בה האיש שובב בעל מות
האיש אשר שובב עשה
לדבר;
2. כי ימצא איש שובב
אשה בעלת בעל מותו
שניהם האיש והאשה
שניהם האיש והאשה
מישראל;
דברים כג
- גִּלְיוֹן הַשֵּׁם**
- נב' א' נבי לבח' דקא קני
ברחיה. קני גימטול קט' נט ע"א
מוס' יב' ע"א. תוס' יב' קטנה
ומקבל וכו' לבח' קטנה
שנסתתא. קני גימטול
קט' נט ע"א. דק' נט
שנחלה ומתקדש' קט' ע"א
ד'ס קטנה ולקח' נט ע"א
א'ס חסדי:

גליון הש"ס

גמ' אי נמי לכה"ג דקא קני בתולה. עין יצמות דף נט ע"א
מוס' ד"ה הו' לא: תוס' ד"ה
ומקבל וכו' לבתו קטנה
משנשא. עין נרש"י יצמות
דף קט ע"א ד"ה קטנה
שהשיא וסנהדרין דף סט ע"א
ד"ה קטנה ולקמן מג ע"ב ד"ה
הוא וכו'.

הגהות הב"ח

(א) גמ' אומר רבא (תא שמע)
תא"מ. וי"ב ס"א אף אנן
נמי תנינא: (ב) תוס' ד"ה
כל וכו' קימה מעריות וכו'
ורבינו נסים. י"ב וכן פירש
האנפסי כפ' העע"י: (ג) ד"ה
וחיבין וכו' דהשתא מנא
גימ': (ד) בא"ד צרישא וחיבין
עליה משום"א. י"ב כלומר דנקט
א"א וזה"ל לכל עריות דדמיין
לא"א:

מוסף תוספות

א. הרכיב סופו על תחלתו.
 טע'ב. ג. והא דקאמר אי נמי
 לכתן גדול דקא קני בתולה
 בביאה פירוש אם יכול בתולה
 בתולה בגמר ביאה אבל
 פקעת דבהעראא יכול
 לשנות מוס' הל"ט. ג. אפי'
 אם גומר ביאתו. מוס' יצמות
 ט: ד. והא דקאמר בגמ'
 שהערה בה היינו שהתחיל
 הערותה בה ופשיטא שצריך
 או ליעלם סכף העראא מחיל
 מ' טו' ועל טע'ב. ה. י"ל כי
 שם תאריךא אמור אי האשה
 בביאה ולא ביבם ואיצטרך

ל, כגון שבא עליה ארוס בבית
רוס, לותביה ארוסה קרית לה.
פרת נדריה בלא שותפות האב
אירוסין עושה. אשארא. אכסף